

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 2

Πότε μας ήρθε ο Αϊ-Βασίλης με τα δώρα; Και από πού μας ήρθε; Πάντως, αποκλείεται να μας επισκέφθηκε από την Καισάρεια. Όση ανάπτυξη και αν έχουν οι Τούρκοι, δε θα αρκούσε για να βουλώσουν τον κρατήρα ηφαιστείου δανεικών που είχαμε συσσωρεύσει στα χρόνια της κρίσης. Συνεπώς από κάπου αλλού ήρθε ο πακτωλός των χρημάτων. Από πού; Κανείς δεν ξέρει, αλλά και κανείς δεν ενδιαφέρεται. Αρκεί που ξαναγύρισαν στα παλιά, κινούν τις Μπε-εμ-βε και τις Μερσεντές τους, είναι έξω κάθε βράδυ και μέτοικοι κάθε Σαββατοκύριακο.

Όλα αυτά βγήκαν κυριολεκτικά από το πουθενά ή, για να είναι πιο ακριβής, εν μια νυκτί. Εκεί που ετοιμαζόμαστε πανελλαδικά για επιστροφή στη δραχμή, πράγμα που είχε ήδη καταγράψει ένας αυτόκλητος προφήτης, και ενώ η Αδριανή αναρωτιόταν αν θα έπρεπε να κάνει προμήθειες για κάθε ενδεχόμενο, ξυπνήσαμε ένα πρωί και είδαμε την Αθήνα γεμάτη αφίσες με τα αρχικά «KEAN» και από κάτω το ερώτημα «και αν;».

Ακολούθησαν τα σποτάκια στην τηλεόραση και στο ραδιόφωνο, με τα ίδια αρχικά και το ίδιο ερώτημα, χωρίς άλλη εξήγηση ή διευκρίνιση. Αρχίσαμε να αναρωτιόμαστε τι σήμαιναν τα αρχικά με το ερώτημα και ποιοι έκαναν την καμπάνια. Ο καθένας έλεγε το μακρύ του και το κοντό του, από κουίζ μέχρι συνωμοσίες. Κανείς μας δε σκέφτηκε ότι τα σποτ και οι αφίσες μπορεί να είχαν σχέση με πολιτικό κόμμα. Η Αδριανή ήταν απολύτως βέβαιη ότι επρόκειτο για διαφήμιση και περίμενε να σκάσει μύτη το προϊόν. Τα

μου-μου-ε έπαιρναν όρκο πως δεν ήξεραν τίποτα. Τα σποτ τούς έρχονταν από μια διαφημιστική εταιρεία, που δεν έδινε καμία εξήγηση.

Όλοι μείναμε με ανοιχτό στόμα, όταν είδαμε τι σήμαιναν τα αρχικά: «KEAN – Κόμμα Εθνικής Ανατροπής». Και από κάτω διατυπωνόταν για πρώτη φορά το πλήρες ερώτημα: «Και αν τα καταφέρουμε; Δώστε μας ένα τρίμηνο. Ή τα καταφέρνουμε ή φεύγουμε». Κανείς δεν τους πήρε στα σοβαρά. Το μόνο που πέτυχαν ήταν η ευφορία της πλάκας. Από τον απλό κόσμο ως τα πρωινάδικα, η Ελλάδα μετατράπηκε σε μια πανελλαδική επιθεώρηση με θέμα το KEAN. Βέβαια, το μειονέκτημα ήταν η έλλειψη στόχου, γιατί κανείς δεν ήξερε ποια ήταν τα πρόσωπα του KEAN, αφού συνέχιζαν να μην εμφανίζονται.

Το μυστήριο κράτησε κάπου ένα μήνα, ώσπου έγινε η πρώτη συνέντευξη τύπου. Είδαμε τότε στην οθόνη μια ομάδα από σαραντάρηδες πολιτικούς να μας ανακοινώνουν την ίδρυση καινούργιου κόμματος. Το KEAN δεν είχε προκύψει, ωστόσο, από τη διάσπαση κάποιου κόμματος, όπως συμβαίνει κατά κανόνα, αλλά ήταν διακομματικό. Οι σαραντάρηδες είχαν αποχωρήσει από όλα τα κόμματα, για να ιδρύσουν το δικό τους. Στη διακήρυξή τους δήλωναν ότι δεν τους χωρίζουν ιδεολογικές διαφορές, που έχουν χάσει άλλωστε τη σημασία τους, αλλά τους ενώνει ο κοινός στόχος να σώσουν τον τόπο. Το άλλο κοινό τους σημείο ήταν ότι κανείς τους δεν ανήκε στο Κοινοβούλιο. Ήταν όλοι τους κομματικά στελέχη, που είχαν σιχαθεί τις κομματικές ίντριγκες.

Το KEAN δεν παρουσίασε κανένα πρόγραμμα, δεν ανέλαβε καμία δέσμευση και δεν έδωσε καμία υπόσχεση. Τα στελέχη του, όλα ανεξαιρέτως, διατύπωναν την ίδια ερώτηση: «και αν;», δίχως να μπαίνουν σε λεπτομέρειες. Και η απάντησή τους ήταν πάντα η ίδια: «Ζητάμε ένα τρίμηνο. Αν σε τρεις μήνες δεν τα καταφέρουμε, θα φύγουμε».

Όπως ήταν φυσικό, τα υπόλοιπα κόμματα άρχιζαν να κρίζουν το ΚΕΑΝ και τα στελέχη του. Τα μου-μου-ε όμως τους είχαν κάθε μέρα πρώτο τραπέζι πίστα, όχι γιατί τους έπαιρναν στα σοβαρά, αλλά γιατί τους έβλεπαν σαν εύκολη λεία.

Τουλάχιστον, έτσι νόμισαν στην αρχή, αλλά οι σαραντάρηδες του ΚΕΑΝ αποδείχτηκαν πολύ πιο έξυπνοι και διαβασμένοι, απ' όσο τους περιμέναν κομματικοί αντίπαλοι και μου-μου-ε.

Όταν κάποιος από τους τηλεδημοσιογράφους τους ρωτούσε με περισπούδαστο ύφος: «Καλά, πώς θα κατεβείτε στις εκλογές χωρίς πρόγραμμα; Δε θα πρέπει να ξέρει ο πολίτης τι ψηφίζει;», τον κάρφωναν με το στερεότυπο επιχειρήματα: «Ως τώρα ο πολίτης άλλα ψήφισε και άλλα γίνονταν. Δεν είναι καλύτερα να μη δίνεις υποσχέσεις, που μετεκλογικά θα διαψευστούν; Δεν είναι προτιμότερο να εμπιστευτούν οι ψηφοφόροι μια ομάδα νέων πολιτικών, που προέρχονται απ' όλα τα κόμματα, και είναι απαλλαγμένοι από ιδεολογικές αγκυλώσεις; Η πρότασή μας στον Έλληνα πολίτη είναι, στην πράξη, μια κυβέρνηση εθνικής ενότητας, που είχε συγκροτηθεί ήδη πριν από τις εκλογές».

Η καραμέλα περί κυβερνήσεως εθνικής ενότητας έπεισε τον κόσμο, όταν μάλιστα τα θεμέλιά της είχαν μπει ήδη πριν από τις εκλογές σε ένα ενιαίο κόμμα και δεν κρέμονταν από μετεκλογικές συζητήσεις, που καταλήγουν συνήθως στις ελληνικές καλένδες.

Έτσι το ερώτημα του ΚΕΑΝ: «Και αν τα καταφέρουμε;», βρήκε την απάντηση: «Με την κυβέρνηση εθνικής ενότητας θα τα καταφέρουμε». Σε μια χώρα που όλοι σφαζόμαστε μεταξύ μας, νίκησαν οι αγαπησιάρηδες. Το ΚΕΑΝ κέρδισε με απόλυτη πλειοψηφία. Τα υπόλοιπα κόμματα τραβούσαν τα μαλλιά τους, αλλά ήταν αργά.

Όπως ήταν αναμενόμενο, τους περίμεναν με το ντουφέκι. Κόμματα και ψηφοφόροι, μαζί και οι ψηφοφόροι του ΚΕΑΝ,

ήταν όλοι τους βέβαιοι ότι άλλα έλεγαν προεκλογικά, και άλλα θα έκαναν. Στο κάτω-κάτω το άλλα να λες και άλλα να κάνεις ήταν κάτι σαν όρκος πίστης των ελληνικών κομμάτων.

Ωστόσο, το KEAN αλλαξοπίστησε. Ξαφνικά, άρχισε να ρέει χρήμα στη χώρα. Ένα μεγάλο μέρος από το χρήμα αυτό ερχόταν από τις ιδιωτικοποιήσεις, που η κυβέρνηση προωθούσε με μοναδική ταχύτητα και συνοπτικές διαδικασίες.

Τα υπόλοιπα κόμματα είχαν μαζευτεί στη γωνία και φώναζαν: «Πουλάνε τα ασημικά της χώρας!», «Ξεπουλάνε την εθνική περιουσία!». Η απάντηση του KEAN ήταν η φωνή της ψυχρής λογικής: «Όταν χρωστάς και δεν έχεις λεφτά, πουλάς το σπίτι σου για να ξεχρεώσεις. Αυτό κάνουν όλοι οι νοικοκυραίοι, όσο οδυνηρό και αν είναι».

Δεν έκαναν ωστόσο μόνο αυτό. Ίδρυσαν ένα ταμείο για να primoδοτούν τις επιχειρήσεις, που πρόσφεραν εργασία σε νέους. Ταυτόχρονα ξεκίνησαν αναμόρφωση του ασφαλιστικού συστήματος, σε συνεργασία με τις ιδιωτικές ασφαλιστικές εταιρείες.

Έγινε ακριβώς αυτό που κανείς δεν περίμενε. Άρχισε να πέφτει χρήμα στην αγορά, η ανεργία μειωνόταν, έστω βήμα-βήμα, και ο κόσμος ήταν ευχαριστημένος, όχι επειδή έπαιρνε περισσότερα αλλά επειδή δεν έχανε και τα λίγα. Οι Έλληνες ξεψάρωσαν μέσα σε λίγες εβδομάδες. Ταμποτιλιάρισματα εμφανίστηκαν πάλι στους δρόμους, με συνοδευτικά τα κροναρίσματα και τις μούτζες, ενώ οι έμποροι αυτοκινήτων άρχισαν να διαφημίζουν τα καινούρια μοντέλα τους.

Η ανατροπή αυτή πήρε ένα τρίμηνο, όπως είχε υποσχεθεί το KEAN. Συνήθως το τρίμηνο είναι συνδεδεμένο με επέτειο θανάτου και κόλλυβα, αλλά εμείς μοιράζαμε μποπονιέρες για το γάμο μας με το KEAN.

Όλα αυτά μου περνάνε από το νου, καθώς περιμένω την Αδριανή, για να πάμε στην Ανάσταση. Αποφασίσαμε να αναστήσουμε σε μια από τις εκκλησίες της περιοχής μας,

στον Άγιο Λάζαρο, και να μην τρέχουμε πάλι στο κέντρο, αφού η μετακίνηση θα ήταν ένα μαρτύριο, που το περάσαμε τη Μεγάλη Παρασκευή, όπως άλλωστε το απαιτεί και η μέρα.

Η Αδριανή φέρνει τις λαμπάδες και ξεκινάμε με τα πόδια. Μπροστά στην εκκλησία μάς περιμένουν η Μάνια με τον Ούλι. Γύρισαν τη Μεγάλη Τρίτη από τη Γερμανία, όπου είχαν πάει για να κάνουν Πάσχα με τους γονείς του Ούλι. Κρατάνε και οι δυο τις λαμπάδες τους και μας χαμογελάνε.

«Κάνετε μαγειρίτσα, κυρία Αδριανή;» τη ρωτάει ο Ούλι. Μιλάει πια άνετα τα ελληνικά, έστω και αν κάνει κάποιες ιδιωματικές πατάτες.

«Έφτιαξα, μην ανησυχείς, Ούλι μου» τον καθησυχάζει η Αδριανή. «Και μαγειρίτσα έφτιαξα και αυγά έχω βάψει».

«Πότε θα ανάψουμε το κερί;» ρωτάει ο Ούλι.

«Ούλι, πρώτον δεν το λέμε κερί, αλλά λαμπάδα, και δεύτερον έχεις γίνει χειρότερος από Έλληνας. Αν μπορούσες, θα έτρωγες πρώτα τη μαγειρίτσα και μετά θα πήγαινες στην Ανάσταση» του λέει η Μάνια έντονα και γυρίζει στην Αδριανή. «Το ξέρετε ότι από τη Μεγάλη Τετάρτη νηστεύουμε, κυρία Αδριανή; Απαίτηση του Ούλι».

«Μπράβο, Ούλι, παιδί μου» ενθουσιάζεται η Αδριανή. «Και τα όσπρια δε σε πείραζαν καθόλου στο στομάχι;»

«Καθόλου».

«Εδώ δεν πείραζαν εμένα, που νηστέψα όλη τη Σαρακοστή» λέω εγώ μεταξύ σοβαρού και αστείου.

«Νηστέψατε όλη τη Σαρακοστή;» απορεί η Μάνια.

«Είχα κάνει τάμα» εξηγεί η Αδριανή, αλλά δε χρειάζεται να εμβραθύνει περισσότερο, γιατί ακούγεται το «Δεύτε λάβετε φως».

Ο Ούλι τρέχει στο πλήθος, χώνεται, και καταφέρνει να ανάψει τη λαμπάδα του εντός δευτερολέπτων.

«Μπράβο, Μάνια μου» λέει η Αδριανή με θαυμασμό. «Τον έχεις εξελληνίσει πλήρως».

«Τι λέει η παροιμία, κυρία Αδριανή;» απαντάει γελώντας η Μάνια. «Παπούτσι από τον τόπο σου κι εγώ είμαι μπαλωμένο. Ο Ούλι δεν είναι παπούτσι από τον τόπο μου, αλλά τον μάλωσα».

Το «Χριστός Ανέστη» το ακούμε καθ'οδόν για το σπίτι.

Η Αδριανή τρέχει αμέσως στην κουζίνα, μαζί και η Μάνια. Ο Ούλι και εγώ μένουμε στο καθιστικό. Εκεί πάνω χτυπάει το τηλέφωνο. Είναι η Κατερίνα με τον Φάνη και τα συμπεθέρια για το Χριστός Ανέστη. Το ακουστικό περνάει από χέρι σε χέρι, για να ανταλλάξουμε όλοι ευχές.

Όταν τελειώνουν, η Αδριανή γυρίζει στην κουζίνα για να φέρει τη μαγειρίτσα, ενώ η Μάνια την ακολουθεί με τα αυγά και τη σαλάτα. Η Αδριανή σπάει το δικό μου αυγό, ενώ ο Ούλι της Μάνιας.

«Γερμανός, τι περιμένεις» λέει γελώντας η Μάνια. «Νικάει πάντα».

«Ξέρετε ποια είναι η διαφορά ανάμεσα σ' εσάς και σ' εμάς, τους Γερμανούς, στη θρησκεία;» με ρωτάει ο Ούλι.

«Ξέρω 'γώ. Ότι εμείς είμαστε ορθόδοξοι και εσείς καθολικοί ή ευαγγελιστές».

«Είστε ορθόδοξοι, δηλαδή από την Ανατολή. Εμείς είμαστε από τη Δύση και τα παίρνουμε όλα πολύ σοβαρά. Πρέπει στην εκκλησία να είμαστε πολύ σοβαροί, με σκυμμένο κεφάλι, και να μη μιλάμε ο ένας στον άλλο. Αντίθετα, εσείς γλε-ντάτε ακόμα και όταν ο Ιησούς Χριστός πάει στον τάφο. Αυτό μου αρέσει πάρα πολύ. Γιατί το να είσαι σκυφτός και να μη μιλάς σε μια επέτειο μετά από τόσα χρόνια, είναι υποκρισία. Ενώ εσείς χαιρόσαστε τη γιορτή δίχως να το κρύβετε».

Έχει δίκιο η Αδριανή, εξελληνίστηκε πλήρως, λέω μέσα μου, ενώ τον βλέπω να βουτάει με τα μούτρα στη μαγειρίτσα.